

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/31/2014
Identifikačné číslo spisu:	1011201388
Dátum vydania rozhodnutia:	17.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1011201388.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: MARKÍZA - SLOVAKIA s.r.o., so sídlom Bratislavská 1/A, Bratislava, právne zastúpenému: Advokátska kancelária Dedák & Partners s.r.o., Mlynské Nivy 45, Bratislava, proti žalovanému: Rada pre vysielanie a retransmisiiu SR, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. RL 38/2011 zo dňa 26. apríla 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 150/2011-154 zo dňa 19. novembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 150/2011-154 zo dňa 19. novembra 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 3S 150/2011-154 zo dňa 19. novembra 2013 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalobca sa žalobou domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. RL/38/2011 zo dňa 26. apríla 2011, ktorým žalovaný rozhodol, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 1 a v § 36 ods. 2 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) tým, že na televíznej programovej službe TV MARKÍZA dňa 29. septembra 2010 odvysielal reklamu bez jej rozoznatelného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby a reklamné šoty vo väčšom časovom rozsahu ako povolených 12 minút. Za uvedené porušenia zákona mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii sankciu - upozornenie na porušenie zákona.

Krajský súd v Bratislave preskúmal rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie ako aj postup správneho orgánu bol v súlade so zákonom.

Krajský súd mal z obsahu spisu za preukázané, že rozhodnutím č. RL/38/2011 zo dňa 26. apríla 2011

žalovaný rozhodol o uložení sankcie - upozornenie na porušenie zákona za to, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že na televíznej programovej službe TV Markíza dňa 29. septembra 2010 o cca 20.10 hod. a 22.04 hod. odvysielal pred a po programe „Modré z neba“ komunikát označujúci za sponzora programu spoločnosť TONDACH SLOVENSKO s.r.o., ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii, čím došlo k odvysielaniu reklamy bez jej rozoznatelného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby nebola zameniteľná s inými zložkami programovej služby a za porušenie povinnosti ustanovenej v § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii, ktorú porušil tým, že na televíznej programovej službe TV Markíza dňa 29. septembra 2010 v čase od 20.00 hod. - 21.00 hod. odvysielal reklamné šoty vo väčšom časovom rozsahu ako povolených 12 minút.

Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti odôvodňujúce zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Uviedol, že žalovaný riadne uviedol dôvod začatia správneho konania a krajský súd nevzhladol žiadne pochybenie v jeho vedení. Stotožnil sa s právnym záverom žalovaného, že v danom prípade komunikáty označujúce za sponzora programu spoločnosť TONDACH SLOVENSKO s.r.o. naplnili definíciu reklamy podľa ust. § 32 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii, čím došlo k odvysielaniu reklamy bez jej rozoznatelného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby nebola zameniteľná s inými zložkami programovej služby.

Podľa názoru krajského súdu sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí podrobne vysporiadal s odlišením sponzorského odkazu od reklamy a uviedol dôvody, pre ktoré predmetný komunikát prekročil rámec sponzorského odkazu a naplnil definíciu reklamy. Predmetný komunikát teda nepropagoval len obchodné meno a tovar sponzora programu, ale propagoval aj jeho vlasťnosť. Inštitút sponzorovania propagovanie vlasťností tovaru neumožňuje, preto je zrejmé, že uvedená propagácia prekročila rámec sponzorského odkazu. Predmetný komunikát upriamoval pozornosť recipienta na kvalitu strechy Tondach a mohol tým ovplyvniť jeho rozhodovanie ohľadom jej zaobstarania, čiže obsahoval reklamný záver a preto naplnil definíciu reklamy. Ak chcel žalobca odvysielat' sponzorský odkaz v súlade so zákonom, mal ho odvysielat' tak, aby neobsahoval žiadne osobitné propagačné prvky, ktoré by upriamovali pozornosť recipienta na konkrétnu vlasťnosť produktu sponzora a tým ovplyvňovali jeho spotrebiteľské rozhodnutie. Pokiaľ ide o žalobcov názor na výkladové pravidlá, ktoré sa ustálili aplikačnou praxou zo strany vysielateľov a zo strany regulačného orgánu, tento krajský súd považoval za nesprávny, pretože ak vzniknú nejaké výkladové pravidlá, tak v dôsledku rozhodovacej činnosti žalovaného a najmä správnych súdov.

K námietke procesných pochybení v správnom konaní krajský súd uviedol, že žiadne nedostatky zistené neboli. Žalobca bol riadne upovedomený o začatí správneho konania, zúčastnil sa dvoch ústnych vypočutí a bola mu doručená monitorovacia správa ku ktorej sa mohol vyjadriť. Správny orgán podľa jeho názoru dostatočne zistil skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdil.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd žalobu v celom rozsahu podľa ust. § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Ako dôvod uviedol, že krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom v odôvodnení rozsudku sa nedostatočne vysporiadal s námietkami a dôvodmi žalobcu uvedenými v žalobe, na základe čoho dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu nie je dostatočne vecne a právne vyargumentovaný a odôvodnený.

Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo 40/2012, ktorým bolo rozhodnutie žalovaného o uložení sankcie za porušenie ustanovenia § 34 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii zrušené a vrátené správne mu orgánu na ďalšie konanie. Žalobca v odvolaní opätovne navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie žalovaného zrušil a zároveň žiadal o náhradu trov konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením predmetného rozsudku, považuje ho za vecne správny a logicky zdôvodnený. Poukázal na analýzu nezávislej advokátskej kancelárie, ktorá bola vypracovaná na objednávku Európskej komisie, účelom ktorej bol monitoring dodržiavania ustanovení smernice o audiovizuálnych mediálnych službách, konkrétne tých článkov, ktoré ustanovujú maximálny povolený rozsah reklamy v jednej hodine.

Predmetná analýza identifikovala ako najzávažnejší problém práve prekročenie povoleného reklamného času v jednej hodine, ako aj počas jedného dňa a nie porušenie pravidiel pre sponzorované programy. Žalovaný preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený 17. júna 2015 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa ust. § 32 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii, reklama na účely tohto zákona je akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávateľom reklamy alebo vysielateľom.

Podľa ust. § 34 ods. 1, vysielanie reklamy a telenákupu musí byť rozoznateľné a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby; vo vysielaní rozhlasovej programovej služby sa použijú na oddelenie zvukové prostriedky a vo vysielaní televíznej programovej služby zvukovo - obrazové alebo priestorové prostriedky.

Podľa ust. § 38 ods. 1, sponzorovanie na účely tohto zákona je plnenie určené na priame alebo nepriame financovanie programu, programovej služby alebo audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie s cieľom propagovať názov alebo obchodné meno, ochrannú známku, dobrú povesť, tovary alebo aktivity právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktorá také plnenie poskytuje. Sponzorovanie nie je plnenie podľa prvej vety, ktoré poskytuje právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá je vysielateľom alebo poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo tento program vyrobila.

Podľa § 219 ods. 2 Os.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu ako i s tvrdeniami žalovaného a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napádaných rozhodnutiach, a preto sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu tak, ako ich uviedol aj v tomto svojom rozsudku.

Na potvrdenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť, že žalobca vo svojom odvolaní poukázal na rozsudok NS SR 3Sžo/40/2012 z 13. novembra 2012, podľa ktorého: „...ak sa v sponzorskom odkaze vyskytujú reklamné prvky, je nevyhnutné takéto sponzorský odkaz správne posúdiť podľa § 38 zák. č. 308/2000 Z. z. a v prípade, že došlo k porušeniu povinnosti vysielateľa musí Rada vysielateľovi uložiť sankciu za porušenie ustanovenia § 38 a nie podľa § 34 ods. 1 citovaného zákona...“.

K tejto námietke odvolací súd uvádza, že sponzorovanie, ktorého vonkajším prejavom je práve sponzorský odkaz, s reklamou veľmi úzko súvisí, nakoľko sponzorovanie aj reklamu možno považovať za určitú formu propagácie. Samotný zákon hranicu medzi sponzorským odkazom a reklamou celkom

jednoznačne nevymedzuje, avšak ako odlišujúce kritérium pre reklamu a sponzorovanie je možné považovať účel, ktorý má posudzovaný spot naplniť. Príkladom sponzorského odkazu vytvoreného podľa zákona je grafická prezentácia loga sponzora, jeho výrobku, skôr statického charakteru s uvedením, že sa jedná o sponzora konkrétneho programu. V žiadnom prípade nemôže ísť o také stvárnenie, ktoré by zdôrazňovalo kvalitu výrobku. V danom prípade nebolo sporné, že predmetný komunikát, okrem upozornenia o existencii sponzora a jeho produktu, obsahoval aj poukázanie na konkrétne kvality predmetného produktu, prostredníctvom verbálnej zložky „Najlepšia strecha pod modrým z neba“ a „Tondach - značková strecha z prírody“. Práve táto verbálna zložka, podľa názoru odvolacieho súdu, už neinformovala iba o existencii sponzora, či jeho produktu, ale nad rámec tohto účelu upriamovala pozornosť recipienta na vlastnosť produktu. Vymedzenie zámeru ako jedného z definičných znakov reklamy treba vnímať ako limit pre sponzorský odkaz a preto by identifikácia sponzora za žiadnych okolností nemala obsahovať špecifické propagačné prvky.

Ďalej žalobca vo svojom odvolaní poukázal na to, že vo vyššie uvedenom rozsudku najvyšší súd dospel k záveru, že: „...správny orgán správne zistil skutkový stav, avšak vec nesprávne právne posúdil tým, že pri stanovení sankcie použil ustanovenia vzťahujúce sa na reklamu a podľa názoru súdu mal použiť ustanovenia vzťahujúce sa na sponzorovanie a podľa týchto ustanovení mal byť aj sankcionovaný...“.

Podľa ustanovenia § 67 ods. 3 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 eur do 66 387 eur, ak porušil podmienky na vysielanie sponzorovaných programov a sponzorovanej programovej služby.

Na základe vyššie uvedeného je možné zhodnotiť, že žalobca nepopiera samotný skutkový stav, iba jeho právne posúdenie, ktoré má vplyv iba na posúdenie výšky uloženej sankcie, ktorá, ak by sa postupovalo podľa ustanovení vzťahujúcich sa na sponzorovanie, by mala na žalobcu nepriaznivejší vplyv ako sankcia - upozornenie na porušenie zákona, ktorá mu bola uložená.

Podľa ustanovenia § 32 zákona o vysielaní a retransmisii, akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu ... je reklamou. Na ustanovenia o reklame je teda potrebné aplikovať ustanovenia § 34 ods. 1; § 36 ods. 2 a § 64 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii. Najvyšší súd je toho názoru, že na danú situáciu je potrebné použiť ustanovenia vzťahujúce sa na reklamu a v súvislosti s tým dáva do pozornosti medzi inými aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo 36/2012.

K námietke žalobcu ohľadom výroku rozhodnutia RL 38/2011, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že z tohto výroku je zrejmé, že žalovaný uložil žalobcovi jednu sankciu za obe porušenia. Výrok rozhodnutia je obsiahnutý v jednej vete, oddelenej čiarkami, ktorá sa končí uložením sankcie. Správny orgán logicky skonštatoval porušenie viacerých povinností, za ktoré udelil jednu sankciu, preto nie je možné pochybovať o význame výroku napadnutého rozhodnutia.

Po preskúmaní prvostupňového súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného správneho orgánu, najvyšší súd dospel zhodne s názorom krajského súdu k právnomu záveru, že rozhodnutie žalovaného vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu veci v ponímaní presnosti a plnosti zistení. Z obsahu spisového materiálu je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd, ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správneho orgánu a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Skutočnosť, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.